

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

İnsanların Dünyası

Fransızca aslından çeviren: Sinem Kılıç

genç destek

**ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY
İNSANLARIN DÜNYASI**

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Özlem Esmegül

Çevirmen: Sinem Kılıç

Editör: Devrim Yalkut

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Genç Destek: Kasım 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-625-441-488-6

© Genç Destek

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Genç Destek, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

İnsanların Dünyası

İnsanın ülkesi kendi içindedir

Fransızca aslından çeviren: Sinem Kılıç

genç destek

“Dostum Henri Guillaumet, bu kitabı sana ithaf ediyorum.”
– Antoine de Saint-Exupéry

Dünya bize hakkımızda tüm kitaplardan daha fazlasını öğretiyor. Çünkü bize direniyor. İnsan bir engelle boy ölçüştüğü zaman kendini keşfeder. Ama ona ulaşmak için bir araç gerekir. Bir marangoz rendesine ya da sabana ihtiyacı vardır. Köylü, toprağı sürerken doğadan bazı sırları yavaşça ortaya çıkarır ve bu ortaya çıkardığı gerçek evrenseldir. Aynı şekilde, uçak, havayollarının aracı, insanı eskiden beri var olan sorunların içine sokar.

Düzlük boyunca yayılmış seyrek ışıkların yıldızlar gibi parladığı karanlık bir gece olan Arjantin'deki ilk uçuş geminin görüntüsü her zaman gözlerimin önündedir.

Her bir ışık, bu karanlıklar okyanusunda, bir bilincin mucizesini işaret ediyordu. Bu evde birileri okuyor, düşünüyor, sırların peşine düşüyordu. Şu diğerindekiler, belki de uzayı araştırmaya çalışıyor, Andromeda yıldız kümesindeki hesaplamalara kafa yoruyorlardı. Orada sevgiyi yaşıyorlardı. Bu ışıklar, kırdan uzaktan uzağı parlayarak besinlerini istiyorlardı. Şairin, öğretmenin, marangozun en ihtiyatlısı bile. Ama bu yaşayan yıldızlar arasında kim bilir kaç pencere kapatılmış, kaç yıldız sönmüş, kaç insan uykuya dalmıştı...

Bir araya gelmeye çalışmalıyız. Kırıldaki uzaktan uzağı yanan bu ateşlerden bazılarıyla iletişim kurmaya çalışmalıyız.

I

UÇUŞ HATTI

1926 yılıydı. Önce Aéropostale ve ardından Air France Toulouse-Dakar rotasını sağlayan Latécoère şirketine genç bir havayolu pilotu olarak yeni katılmıştım. Burada mesleği öğreniyordum. Tüm arkadaşların sırayla yaptığı gibi, posta pilotluğu yapma şerefine sahip olmadan önce orada geçirilen acemilik döneminden geçiyordum. Uçuş denemeleri, Toulouse ve Perpignan arasında gidiş-gelişler, buz gibi soğuk hangarın dibindeki sıkıcı meteoroloji dersleri. İçimizde henüz görmediğimiz İspanya dağlarının korkusu ve kıdemlilere karşı duyduğumuz saygıyla yaşıyorduk.

Kıdemlilere restoranda rastlardık, oldukça aksi, mesafeli, yüksek tondan nasihatler verirlerdi. Alicante ya da Kazablanka'dan dönüp ceketi sıırıslıklam halde bize gecikmeli olarak katılan biri olduğunda, bizden biri çekinerek yolculuğuna dair sorular sorardı ve verilen kısa cevaplar gözlerimizin önüne fırtınalı bir günde tuzaklar, yükselen kayalıklar, büyük sedir ağaçlarını yerinden sökebilecek hortumlarla dolu masallardaki gibi bir dünyayı getirirdi.

Vadi girişlerini kara ejderhalar tutar ve şimşek demetleri zirveleri taçlandırır. Kıdemliler kurguyla saygımızı muhafaza etmeyi zaten iyi bilirlerdi. Ama kimi zaman, geri dönmeyen biri olduğunda ona olan saygımız sonsuzluk kazanırdı.

Daha sonra Corbieres'de kaybolan Bury'nin geri dönüşlerinden birini hatırlıyorum. Bu yaşlı pilot gelip aramıza katılmış, gösterdiği çaba yüzünden omuzları çökmüş bir şekilde, hiç konuşmadan yavaş yavaş yemeğini yemeye başlamıştı. Uçuş hattı boyunca gökyüzünün baştan sona berbat bir durumda olduğu, tıpkı ipinden kurtulmuş bir topun eski bir yelkenlinin güvertesini delik deşik etmesi gibi, sanki bütün dağların karmakarışık gökyüzünde savrulduğu o kötü günlerden birinin akşamıydı. Bury'ye baktım, yutkundum ve sonra ona uçuşunun zor olup olmadığını sormaya cesaret ettim. Bury, alnı kırış kırış, tabağının üstüne eğilmiş, hiçbir şey duymuyordu. Keşif uçaklarında, kötü havalarda dışarıyı daha iyi görmek için ön camın dışına doğru eğilmek gerekir ve rüzgârın çıkardığı ıslık uzun süre kulaklardan gitmez. Sonunda Bury başını kaldırdı, beni duyuyor, anımsıyor gibiydi ve aniden net bir kahkaha attı. Ve bu kahkaha beni şaşırttı, çünkü Bury çok az gülerdi, yorgunluğunu artıran o kısa kahkaha. Zaferi için başka bir açıklama yapmadı, başını eğdi ve sessizce çiğnemeye devam etti. Ama restoranın griliğinde, burada günün mütevazı yorgunluğunu onaran görevliler arasında, bu omuzları çökmüş yoldaşın asaletini fark ettim; ejderhayı alt eden kaba kabuğunun altındaki meleğin çıkmasına izin veriyordu.

Sonunda müdürün odasına çağrıldığım akşam geldi. Bana basitçe şöyle dedi:

“Yarın çıkıyorsunuz.”

Odadan çıkmamı istemesini bekleyerek olduğum yerde kalakaldım. Ama bir sessizlikten sonra ekledi:

“Talimatları biliyorsunuz değil mi?”

O yıllarda motorlar, bugünün motorlarının sağladığı güvenliği sağlamıyordu. Aniden kırılan bir tabak şangırıtısına benzer bir gürültüyle hiçbir uyarı vermeden dağılıverirlerdi. Önünüzde kayalıklarla dolu iniş yapacak bir yer olmayan İspanya topraklarıyla öylece kalırdınız. Burada motor bozulduğunda “Korkarım bunu tekrar etmesi çok sürmez!” derdik. Ama bir uçağın yerine yenişi konulabilir. Önemli olan her şeyden önce kayalıklara yaklaşmamaktı. Bu nedenle, ağır sonuçları yüzünden, dağlık alanların üzerindeki bulut denizlerinin üzerinden uçmamız yasaklandı. Uçağı arızalanan pilot, beyaz bulut kümelerinin arasına girerse onları görmeyip zirvelere çarpabilirdi.

Bu yüzden o akşam, ağır bir ses bir kez daha ısrarla talimat üzerinde duruyordu:

“İspanya’da bulut denizlerinin üzerinde pusulayla gezinmek çok hoş, bu çok zariftir, ama...”

Ve yavaşça ekliyordu:

“Şunu unutmayın: Bulut denizlerinin üzerinde... Bu sonsuzluk demek.”

Bulutların üzerine çıkıldığında karşılaşılacak bu sakin ve bir o kadar basit olan dünya, benim için bilinmeyen bir değer kazanırdı. Bu yumuşaklık bir tuzağa dönüşürdü.

Ayaklarımın altında serili olan uçsuz bucaksız beyaz tuzağı hayal ediyordum. Bulutların altında, tıpkı tahmin edilebileceği gibi ne insanların koşturması, ne kargaşa, ne şehirlerin canlılığı egemen olurdu, orada çok daha mutlak bir sessizlik, nihai bir huzur egemen olurdu. Bu beyaz yapışkan gittikçe gerçekle gerçekdışı, bilinenle bilinmeyen arasında bir sınıra dönüşüyordu benim için. Ve ben bir görüntünün, bir kültür, bir uygarlık, bir meslek açısından bakılmadığı zaman hiçbir anlamı olmadığını şimdiden kavrayabiliyordum. Dağcılar da bulut denizlerini biliyorlardı. Ama onlar bu muhteşem perdeyi aralamayı keşfetmiyorlardı.

Odadan çıktığımda çocukça bir gurur duydum. Yarın şafak zamanı ben de artık Afrika postasından, bir yolcu görevinden sorumlu olacaktım. Ama büyük bir çekingenlik içindeydim ve kendimi kötü hazırlanmış hissediyordum. İspanya güvenli iniş bakımından kısıtlıydı; bir arıza tehdidi karşısında nereye iniş yapabileceğimi bulamamaktan korkuyordum. İhtiyaç duyduğum bilgileri keşfedemeden haritaların çoraklığı üzerine yaslanmıştım; utanç ve kibrin karışımıyla dolu bir kalple bu uykusuz nöbet gecesini arkadaşım Guillaumet’de geçirmeye gittim. Guillaumet daha önce bu hatlarda uçmuştu. Guillaumet İspanya’nın anahtarlarını teslim edecek numaraları biliyordu. Guillaumet’nin bana önayak olması gerekiyordu.

Ona gittiğimde gülümsedi:

“Haber duydum. Memnun musun?”

Porto şarabı ve kadehleri almak için dolaba gitti, sonra geri gelip gülümsemeye devam ederek bana şöyle dedi:

“Bunu ıslatalım. Göreceksin, gayet yolunda gidecek.”

Daha sonra And Dağları ve Güney Atlantik posta geçişleri rekorunu kıracak olan bu arkadaşım, bir lambanın etrafına saçtığı ışık gibi güven veriyordu. Birkaç yıl önce, o akşam, gömlek kolları kıvrılmış, kollarını lambanın altında kavuşturmuş, iyiliksever bir şekilde gülümseyerek, bana basitçe şöyle dedi: “Fırtınalar, sis, kar bazen canını sıkacaktır. O zaman senden önce bunu yaşayanları düşün ve kendine şöyle de: Başkalarının başardığı şeyler her zaman başarılabilir.” Yine de haritaları açtım ve yolculuğu benimle birlikte biraz gözden geçirmesini istedim. Ve lambanın altında eğilerek eski bir omza yaslanıp içimde lisenin huzurunu yeniden buldum.

Ama öyle bir coğrafya dersi aldım ki! Guillaumet bana İspanya’yı öğretmiyor, İspanya’yı sanki benim bir dostum haline getiriyordu. Bana ne sularından, ne nüfusundan, ne de hayvanlarından bahsediyordu. Guadix’den değil ama onun yakınlarındaki bir kır eteğindeki üç portakal ağacından bahsediyordu: “Onlara dikkat et, haritada yerlerini işaretle..”

Bu üç portakal ağacı harita üzerinde Sierra Nevada adlı büyük bölgeden daha çok yer kaplıyordu artık. Bana Lorca’dan bahsetmiyordu ama Lorca yakınlarındaki basit bir çiftlikten bahsediyordu. Yaşayan bir çiftlik. Ve çiftçisi. Ve çiftçinin karısı. Ve sanki uzayda kaybolmuş gibi olan bu çift, bizden bin beş yüz kilometre uzaklıkta büyük bir önem kazanıyordu. Deniz feneri bekçileri gibi dağlarının yamacına iyi bir şekilde yerleştirilmişlerdi, yıldızlarının altında insanların yardımına gelmeye hazırlardı.

Böylece onların unutulmalarından, akıl almaz uzaklıklarından, dünyadaki tüm coğrafyacıların bilmediği

detaylar çıkardık. Çünkü büyük coğrafyacıları ilgilendiren tek şey büyükşehirleri sulayan Ebro Nehri'dir. Ama tabii, Motril'in batısındaki çimlerin altına gizlenmiş dere, oradaki çiçekleri sulayan üvey babaydı çünkü, ilgilenmezlerdi. "Dereye dikkat et, tarlaların suyu oradan gelir..." Ah! Yılan gibi olan Motril'i hiç unutmuyacaktım! Başta önemli görünmez, hafif mırıltısı birkaç kurbağayı mest eder gibi durur ama o dere tek gözü açık uyurdu. Bu acil iniş cenetinde çayırın arasında uzanmış buradan iki bin kilometre öteden beni gözlerdi. İlk fırsatta beni alev topuna dönüştürdü...

Ben de onları sıkı bir şekilde beklerdim, bu otuz savaşı koyunu, orada, tepenin kenarında dizilmiş, hücum etmeye hazır: "Bu çayırı boş zannediyordun ve sonra, güm!"

Ve ben, böyle hain bir tehdide şaşkın bir gülümsemeye karşılık verirdim.

Ve yavaş yavaş haritamdaki İspanya, lambanın altında, bir peri masalları ülkesi oldu. Sığınakları ve tuzakları çarpıyla işaretliyordum. Bu çiftçiyi, bu otuz koyunu, bu dereyi işaretliyordum. Coğrafyacılar tarafından görmezden gelinen bu çoban kızını tam olduğu yere yerleştiriyordum.

Guillaumet'ten ayrıldığımda, bu dondurucu kış akşamında yürüme ihtiyacı hissettim. Ceketimin yakasını kaldırdım ve her şeyden habersiz gelip geçenlerin arasında sanki genç bir tutkuyu gezdirdim. Kalbimdeki sırta bu tanımadığım insanlara dokunmaktan gurur duyuyordum. Bu barbarlar hakkımda hiçbir şey bilmiyorlardı ama yarın gün ağardığı zaman postalarıyla birlikte kaygılarını ve arzularını emanet edecekleri kişi bendim. Umutlarını yerine

getirecekleri şey benim ellerimdeydi. Bu yüzden, ceketime sarılıp aralarında korunarak adımlarımı attım, ama onların bu titizliğime dair hiçbir fikirleri yoktu.

Gecedен aldığıм mesajları da almadılar. Çünkü bu belki de kendini hazırlayan ve yolculuğumu zorlaştıracak olan kar fırtınası benim bedenimi ilgilendiriyordu. Yıldızlar bir bir sönüyordu, bu yürüyüşçüler bunu nasıl bilebilirlerdi? Güvende olan bir tek bendim. Savaştan önce bana düşmanın konumlarını veriyorlardı...

Bu arada, bu talimatlar beni Noel hediyeleriyle süslenmiş ışıklı vitrinlerin önünde bile öylesine meşgul ediyorlardı ki. Orada, gecenin içinde dünyanın bütün iyilikleri ortaya dökülmüş gibi görünüyordu ve bunlardan vazgeçmenin kibirli sarhoşluğunu tadıyordum. Ben tehdit altında bir savaşçıydım: Gece ziyafetlerine hitap eden parlak kristaller, bu abajurlar, bu kitaplar benim için önem taşı-mıyorlar. Ben şimdiden sise dalan ve şimdiden gece uçuşlarının acı tadını hisseden bir pilottum.

Uyandırıldığımda saat sabah üçtü. Panjuru araladım, şehrin üzerine yağan yağmuru gördüm ve yavaş yavaş giyindim.

Yarım saat sonra, küçük valizimin üstünde oturmuş, kaldırımında ıslanarak beni alacak olan otobüs için sıramı bekliyordum. Benden önce kim bilir kaç yoldaş ilk uçuş gününde biraz kalp sıkışmasıyla aynı yolu izledi.

En sonunda sokağın köşesinden o eskilerden kalma araç tıngırtılı bir gürültü çıkararak geldi ve sıra bana geldiğinde arkadaşlar gibi ben de henüz ayrılmamış gümrük memurları ve bazı bürokratların arasına kendimi sıkıştı-rarak yer buldum. Otobüs, bir adamın hayatının sıkışıp